

Epilog
til

"Hjærtighed uden Stømpen."

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Vor Hjerte blev os alt for svær,
 Det tog en daarl'ig Ende,
 Paa Gulvet laae vi Een og Hver
 Og Hurde os ei vende.

Ecce quam bonum,
 Bonum & jucundum,
 Habitare fratres in uno!

Torgjæves har vi ventet paa
 Mercur med Tjyllestaven,
 Og krap var Pladsen, hvor vi laae
 Og Nogle laa paa Maren!
 Ecce quam bonum &c.

Skrevet Digtet.
daterede 88

Mercur blev bange, han I Troe,
At møde med sin Mester,
Og derfor lod han os i Troe
Med Gravens andre Gjæster.
Ecce quam bonum.

Thi prøved' selv vi op at staae,
Uagtet Blodets Strømme;
Ak! haard er Løden at gaae paa
Trods sine smukke Strømme.
Ecce quam bonum.

I J. Løver og I Damer her,
Baroner eller Grever,
Vi Løde veed, hvad Livet er,
I Andre Troe, I Levet.
Ecce quam bonum.

79

Naar man var død, man lever først,
At Livet dog er deiligt,
Trods Kjærlighed og Længsel og Trøst
Og andet Ubehagligt.
Ecco quam bonum &.

Nu ser I rask en Dødnings Længsel,
Som vender glad tilbage;
Trods Byrden, som var alt for svær
At Livet er en Flage.
Ecco quam bonum &.

Mer end kun Folk oprakte kan,
I Herr Thorvaldsen kan mere:
En Gudeflot oprakte kan:
Vi kam nu gratulere!
Ecco quam bonum &.

Napæl. d. 19^d Novbr. 1840.

L. Hoff.